

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/186/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119213874
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119213874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobkyne W. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. Š. XXX, XXX XX M., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi sumu 300 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 03.09.20219 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600 eur a náhrady trov konania.
2. V žalobe uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19C/427/2015 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy bola ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešná. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 20Co/134/2017. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní podaním žaloby. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Žalobkyňa uviedla, že finančné zadostučinenie požaduje vo výške 600 eur, teda 2 x 300 eur, keďže išlo o dve neplatné dohody o zrážkach zo mzdy.
3. Žalobkyňa ako dôkazy označila rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 19C/427/2015 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/134/2017 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.
4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že pri rozhodovaní o tom, či sa prizná primerané finančné zadostučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Žiadal, aby súd vzal do úvahy, že žalobkyňa sama konala v rámci kontraktáčného procesu ľahostajne, keď o úver požiadala celkovo deväťkrát. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Žalovaný odmietol vyjadrenia žalobkyne, ktoré majú evokovať stav, že spôsobil svojim konaním žalobkyňi nemajetkovú ujmu. Žalovaný mal za to, že nepostačuje všeobecná konštatácia funkcie primeraného zadostučinenia. Žalobkyňa neodôvodnila jasne a určito skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo - právneho vzťahu medzi ňou a žalovaným. Podľa žalovaného žalobkyňi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného

zadosťučinenia nevznikla, a preto by jeho priznanie malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedľujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Žalobkyňa nešpecifikovala v čom spočíva nemajetková ujma odôvodňujúca priznanie zadosťučinenia vo výške 10 000 eur. Konanie žalobkyne formou žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam. Žalobkyňa sa mohla brániť primerane aj iným spôsobom než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Žalovaný žiadne dôkazy neoznačil.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na 26.02.2020, na ktoré sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neprítomnosť ospravedlnili, pričom súhlasili, aby sa pojednávanie uskutočnilo v ich neprítomnosti. Preto súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP") s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

7. Súd sa vo veci oboznámil so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

8. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 19C/427/2015 - 112 zo dňa 29.06.2017 určil, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov z 30.10.2013 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 801300460 z 30.10.2013 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov z 19.03.2015 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 801300817 z 19.03.2015. Súd priznal žalobkyňi nárok na 100% náhradu trov konania.

9. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že zmluvné strany - žalobkyňa ako dlžníčka a žalovaný ako veriteľ uzatvorili na formulárovom tlačíve žalovaného dňa 30.10.2013 Zmluvu o úvere č. 801300460, na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 200 eur. Spotrebiteľ sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 196 eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 396 eur, ktorú sa zaviazala zaplatiť do 19.10.2014. Dňa 30.10.2013 uzavreli strany aj Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Celkom žalobkyňa zaplatila na tento úver 329 eur. Listom zo dňa 11.06.2015 požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy s tým, že dlžník neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. V predmetnom liste nebola uvedená výška dlhu, ktorá mala byť zrazená žalobkyňi z jej príjmu. Ďalej o obsahu rozsudku vyplýva, že dňa 19.03.2015 uzavreli strany sporu zmluvu o spotrebiteľskom úvere s tým, že na formulárovom tlačíve je uvedené číslo predchádzajúcej zmluvy č. 801300460 s tým, že sa jedná o opakovanú zmluvu. Žalovaná sa zaviazala poskytnúť žalobkyňi bezúčelový úver v sume 300 eur a žalobkyňa sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 288 eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 588 eur do 18.03.2016. Dňa 19.03.2015 uzavreli strany aj Dohodu o zrážkach a z iných príjmov. Listom zo dňa 08.06.2015 požiadal žalovaný zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy s tým, že dlžník neplní svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. V predmetnom liste nebola uvedená výška dlhu, ktorá mala byť zrazená žalobkyňi z príjmu. Súd ďalej poukázal na priemerné úrokové sadzby, ktoré boli v októbri 2013 pri úveroch do 1 roka 8,96% a v marci 2015 pri úveroch do 1 roka 7,68%, z čoho vyplýva, že v prípade úveru uzavretého v októbri 2013 došlo k viac ako štvornásobnému prekročeniu a pri úvere uzavretom v marci 2015 k skoro deväťnásobnému prekročeniu priemernej úrokovej sadzby. Takéto prekročenie znamená, že veriteľ - dodávateľ spotrebiteľskej služby konal zjavne v rozpore s dobrými mravmi, poskytol žalobkyňi úžerný úver, pretože takémuto právu veriteľa súd v žiadnom prípade nemôže poskytnúť právnu ochranu. Dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré boli spotrebiteľke v oboch prípadoch zmlúv predložené - hoci na samostatnej listine, sú nepochybne súčasťou zmluvných dojednaní medzi veriteľom a spotrebiteľkou a formulárové tlačívo obsahuje taký výklad práv a povinností v súvislosti s týmito dohodami, ktoré nezodpovedajú charakteru zmluvného vzťahu. Sú koncipované pre bežného spotrebiteľa zložito a porozumieť im môže jedine osoba s právnickým vzdelaním - teda sú formulované výlučne pre právnikov a nie bežných spotrebiteľov. Veriteľ použil tieto dohody na výkon práv, ktoré mu nepatria a od počiatku zmluvného vzťahu nevyhnutne vedel, že koná úžerne a v zjavnom rozpore s spotrebiteľskou legislatívou. Právne súd zdôvodnil svoje rozhodnutie s poukazom na ust. § 39, § 52 a nasl. a § 511 Občianskeho zákonníka.

10. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 20Co/134/2017 - 154 zo dňa 22.02.2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

11. V odôvodnení odvolací súd poukázal na to, že vzhľadom na potencionálne nebezpečenstvo možnosti vymoženía úžerného plnenia vyplývajúceho z preskúmaných zmlúv (309 % RPMN z 30.10.2013 a 68 % úrok a 28 % RPMN z 19.3.2015) je žaloba žalobkyne prípustná a nutná. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy síce má svoj základ v znení zákona, no v spojení s ostatnými zmluvnými klauzulami a okolnosťami veci predstavuje nástroj na zinkasovanie úžerného plnenia. V spojení s neprijateľnými podmienkami je podľa názoru odvolacieho súdu plne opodstatnená ochrana, ktorú vykonal súd prvej inštancie.

12. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 03.04.2018.

13. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,

b) upierať práva podľa § 3.

14. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 19C/427/2015 - 112 vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dve spotrebiteľské zmluvy. Dňa 30.10.2013 uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver 200 eur, za ktorý mala žalovanému uhradiť do 19.10.2014 (zmluva do 1 roka) sumu 396 eur. Odplata za úver 200 eur tak bola 196 eur, t.j. 98 % z istiny. Strany uzatvorili dňa 19.03.2015 ďalšiu zmluvu o úvere na sumu 300 eur, ktorú mala žalobkyňa uhradiť spolu s odplatom a úrokom v celovej výške 288 eur, t.j. spolu zaplatiť 588 eur do 18.03.2016 (taktiež išlo o zmluvu do 1 roka). Odplata za úver 300 eur bola 288 eur, t.j. 96 % z istiny. Uvedené odplaty nemožno v žiadnom prípade považovať za súladné s dobrými mravmi tak ako na to poukázal súd prvej inštancie a odvolací súd. Strany sporu zároveň spolu s úverovými zmluvami uzatvorili tiež dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, na základe ktorých sa žalovaný domáhal u zamestnávateľa žalobkyne vykonávania zrážok zo mzdy, pričom výška dlhu v žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy nebola uvedená. Žalobkyňa zabránila vykonávaniu nezákonných zrážok zo mzdy práve podaním žaloby na súd, pričom po vykonanom dokazovaní súd rozsudkom zo dňa 29.06.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.02.2018 uložil žalovanému povinnosť zdržať sa používania sporných dohôd o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov. Podľa názoru súdu podanie takejto žaloby na súd bolo prakticky jediným spôsobom, ktorým žalobkyňa mohla zabrániť vykonávaniu zrážok zo mzdy na základe neplatných dohôd a zabrániť tak úžerným praktikám žalovaného. V prípade nepodania žaloby o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, mzda žalobkyne by bola ponechaná na svojvoľu veriteľa - žalovaného. Došlo by tak k vymoženiu súm, na ktoré žalovaný nemal nárok, keďže tento bol v rozpore s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka).

15. Súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaných rozsudkov. Zákon nevyžaduje pre

vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

16. Ani v prípade aplikácie § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 09.06.2013 (Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.) nebolo by možné dospieť k záveru, že preukázanie vzniku ujmy je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co 168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu (stav k 9.6.2013 - poznámka súdu). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

17. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedených rozhodnutí, ktoré konštatovali porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (§ 39 Občianskeho zákonníka) a nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie považoval za dôvodný.

18. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

19. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur. Súd zohľadňoval v danom prípade, že žalobkyni bol poskytnutý úver v prípade prvej zmluvy vo výške 200 eur, za ktorý mala uhradiť do jedného roka sumu 396 eur a v prípade druhej zmluvy bol poskytnutý úver 300 eur, za ktorý mala žalobkyňa do jedného roka uhradiť 588 eur. Ako bolo už vyššie konštatované, takáto odplata je neprimeraná, neprijateľná a z uvedeného dôvodu neplatná. V prípade, ak by žalobkyňa nepodala žalobu na súd, žalovaný by si na základe takýchto neplatných dohôd vymohol plnenie o 484 eur (196 eur + 288 eur) vyššie ako mal nárok. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal tiež z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Súd v prvom rade zohľadnil skutočnosť, že žalovaný už dlhodobo ignoruje rozhodnutia súdov ohľadom vyhlásenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a naďalej si na ich podklade uplatňuje voči spotrebiteľom prostredníctvom zamestnávateľov nároky, ktoré mu neprináležia. Zároveň pokiaľ ide o intenzitu porušenia spotrebiteľských práv, tá spočíva jednak v spôsobe predkladania sporných dohôd o zrážkach zo mzdy spotrebiteľom a tiež v samotnom nedovolenom plnení, ktoré si žalovaný na základe predmetných dohôd uplatnil.

20. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, tá sa však týka len konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má primerané finančné zadosťučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od používania neprijateľných zmluvných podmienok či používania zmlúv neobsahujúcich zákonom predpísané náležitosti. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné a teda za neplatné a konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom.

21. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 300 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu za porušenie práv spotrebiteľa a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

22. Na záver vo vzťahu k námietkam žalovaného súd stručne uvádza, že:

- žalobkyňa si neuplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 eur, ale 600 eur,
- aplikácia ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v danom prípade neprípadá do úvahy, lebo na vec sa vzťahuje špeciálna úprava - zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (lex specialis upravujúci osobitný inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v spotrebiteľských veciach),
- ujma ako bolo uvedené vyššie nie je kvalifikačným predpokladom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.,
- súd pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil okolnosti konkrétneho prípadu (tak ako žalovaný žiadal), pričom to, že žalobkyňa deväťkrát požiadala o úver, čo žalovaný považuje za ľahkovážnosť spotrebiteľa, nezbavuje povinnosti žalovaného dodržiavať zákon a vyvarovať sa predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom.

23. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoliavať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Súd priznal žalobkyni náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že jej nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).